

Twee gedichten

82

ARNOUD RIGTER

Het ontwaken van de matras

mijn wederhelft en rechervoet
 slapen alvast. elke emotie is nu
 binnen handbereik en handen
 binnen hartbereik
 klikt
 daar wat?
 een schakelaar diep in dons? een vrouwvormig
 vraagteken? mijn verdwenen wederhelft
 en geamputeerde voet slapen als enige niet

De kopboetseur

hoe je het ook wendt
 of keert: een neus
 heeft altijd een zijkant

kijken is het halve werk
 vorm de vleugels met je duim
 voor neusgaten is gereedschap

zijn kop is van achteruit zijn hals als
 het ware over zijn schedel strakgespannen
 tot onder zijn voorhoofdsrimpels, van waaruit
 een tamelijk uitgestreken gelaat zich richting adamsappel
 tracht vast te klampen (hetgeen ook te horen is aan zijn stem)
 waarbij gezegd moet worden dat dit samenspannel in evenwicht
 lijkt te worden gehouden door de starheid van de blik
 die tot in het oneindige doorgetrokken introspectief

zijn achterhoofd treft, doorkrommend rond
 de roos tussen zijn tanden (overigens is
 zijn ziel brandhout) en let daarnaast vooral

op de onderlip, die is
 behoorlijk ontwikkeld
 de onderlip

hier is geen vliegwiel of slijpspoor,
 poolpunt of grip slechts:
 sterrensterrensterren
 maar daar is
 geen speld tussen te krijgen